

Herved tilintetgør man da en af de vigtigste Hensigter med Udkastet, som er den, at Embedsmanden skal søge i Pensionens Bestemmelse en væsentlig Sikkerhed under alle Livets Omverlinger; thi, gjør man Pensionens Bestemmelse afhængig af Rigsdagens Skjøn, saa berøver man Embedsstanden den faste Regel, og kaster den ind under Vilkaarlighed (En Stemme: Ja, under Lovgivningens Vilkaarlighed!), under en saadan Vilkaarlighed, som alle Mennesker, mere eller mindre, staae under i Livet, men som det er meget ubehageligt at staae under (Ja! Ja! Latter), som man hellere med stort Offer, naar det er muligt, maa fritjæbe sig for. Det er indlysende, at det umuligt paa nogen Maade kan tjene en Embedsmand til Sikkerhed, at han veed, at Rigsdagen adaare vil votere en Pension, som kun bliver en reen Bagatel, thi Rigsdagen er jo aldeles ubunden i den Henseende, den kan votere en ubetydelig og en stor Sum. Det er Noget, som Ingen iforveien veed, og altsaa paastaar jeg, at enhver Sikkerhed for Embedsmanden ved dette Forslag gaaer tabt, saa meget mere, som Rigsdagen jo ikke er bunden til at følge de samme Principer fra det ene Aar til det andet, og, som den nysvalgte Rigsdag paa ingen Maade er bunden til at følge de samme Principer, som dens Forgænger, og saa meget mere, som Rigsdagen bestaaer af 2 Thing, Folkething og Lands-thing, hvor et saadant Spørgsmaals Afgjærelse vil afhænge af et vilkaarligt Skjøn, ligesom det ofte vil være vanskeligt at faae dem til at samstemme

Eschering: Det er jo et Angreb paa Constitutionen.

Fenger: Det er kun et Angreb paa den Bestræbelse at ville indføre Vilkaarlighed der, hvor den ikke behøves, der, hvor der kan og bør være en fast Regel. See, mine Herrer! De maae erindre dette, som jeg vistnok troer allerede har gjort sig gjældende ved Finantslovens Behandling, at Rigsdagen er egentlig i Pengebevillinger først da ret stærk, naar den kan holde fast paa Regelen (Ja! Ja!); den faaer ene sin Styrke derved, at den siger til Enhver, saavel til Regjeringen som til sine egne Medlemmer: her gaae vi ud fra en fast, en lovbestemt Regel (Ja! Ja!); er den urigtig, saa lad os forandre den ad den sædvanlige Veie, men, saalænge Loven bestaaer, saa lad den blive overholdt (Ja! Ja! Hør!). Derfor, mine Herrer, naar der er en Pensionslov, saa kan der blive en fast Regel for Pensionens Størrelse, men efter at være overladt til Rigsdagen, vil det blive en overmaade vakkende Størrelse, hvad der gives i Pension, og derved berøves Pensionen en af dens vigtigste Fordele. Men, mine Herrer, der er endnu en anden Omstændighed, som taler imod dette Forslag, og som ikke har saa aldeles ringe Betydning, og det er den, at Rigsdagen ikke vil kunne undgaae at paavirkes af de samme Indflydelser, som hidtil have paavirket Regjeringen, og den vil ikke alene ikke kunne undgaae at paavirkes deraf, men den vil paavirkes deraf i en meget høj Grad (Nei!). Det forholder sig nemlig ikke saaledes, at Rigsdagen skulde være fri for de almindelige menneskelige Skrobeligheder, medens derimod Regjeringen skulde have disse i fuldt Maal.